

Gnostica

TIDSKRIFT FÖR RELIGION OCH ESOTERISK FILOSOFI

Nr. 3 - 4

9. ÅRGÅNG

NOVEMBER - DECEMBER 2021

Juleevangeliet,

en metafysisk fortolkning

af Bertil Mebius-Schröder

Kære alle,
så er det dags for et noget forsinket Gnostica, som denne gang derfor udkommer som et dobbeltnummer. Jeg vil med denne artikel ønske jer en rigtig God Jul og et Godt Nyt År 2022.

Som mennesker og medmennesker har vi vel næsten alle et slags dobbelt livsværk, hvilket man måske kunne kalde for kunst og livskunst. De fleste af os beskæftiger/sysslar sig med nogen form for kunst, malerkunst, mad- eller kokekunst, kunst på livets scene, i hjemmet eller andre steder.

Det er ingen tilfældighed at ordene minder om hverandre, kunst og livskunst. Hvad kunst er, findes der mange definitioner på og det

samme gælder livskunst. Men for mange symboliserer det en søgen efter den større Skaberkraft. For mange af os har det udmyndet sig i et livslangt engagement i den tidløse Visdomstradition, Theosophia dvs. "Den Guddommelige Visdom", og som medarbejdere i Liberal Katolsk Kirke prøver vi aktivt at gennemføre "den hvide magi" idet vi bl.a følger den Tridentinske Messes liturgi, hvilken bl.a kommer til udtryk i gudstjenestens store forvandlingsmysterium. Vi studerer religion og filosofi og bør prøve at leve vores liv efter de evige universelle love.

Da vi hurtigt kommer tættere på julen, ville det måske være på sin plads at give en indre metafysisk fortolkning af juleevangeliet. Denne symbolske fortolkning vil på ingen

GNOSTICA udkommer med 4 numre pr. år og udgives af Liberal Katolsk Kirke, internationalt »The Liberal Catholic Church«. GNSTICA ønsker at afspejle den tidløse Visdom sådan som den udfolder sig gennem Religion, Videnskab og Filosofi.

Medlemmer af kirken i Danmark og Sverige modtager GNSTICA kostnadsfrit.

For øvrige koster et abonnement 100 Dkr/150 SEK/år.

Artikler udtrykker författarens åsikt och inte nödvändigtvis redaktionens.

Donationer mottages gärna på Swish 1234 382 701 eller svensk postgiro 38 23 53-1.

Redaktör och ansvarig utgivare: Bertil Mebius-Schröder, bertil@liberalakatolskakyrkan.se

måde forringe den historiske begivenhed, men tværtimod kan den historiske begivenhed muligvis blive beriget af den metafysiske.

Vi begynder vor fortolkning der hvor Josef og den højgravide Maria var på vej til Bethlehem for at blive skrevet i mandtal/skattskrivas. Det var en lang rejse, og derfor blev Maria båret frem af et æsel/åsna. Maria skulle som vi ved snart føde det barn vi senere kender som Jesusbarnet. Metafysisk symboliserer dette at snart er tiden moden/mogen til at Kristus-bevidstheden/medvetandet skal fødes i mennesket. Dette gælder os alle, dvs. alle mennesker når tiden og individet er modent/mogen. Menneskets personlighed er som vi ved/vet genstridig/motstråvig og stædigt/envis, lige som et æsel/åsna er stædigt/envis. Derfor repræsenterer æselet i denne symbolske fortolkning vor personlighed.

At opnå Kristusbevidsthed betyder at man nu får nye og større kræfter, hvilket bl.a. udtrykker sig ved at vi får uanede åndelige resurser og en helt ny spirituel autoritet. Derfor skulle de "skrives i mandtal/skattskrivas", dvs. at lave en slags kontrakt med det verdslige liv om ikke at misbruge de nye kræfter som individet snart skal modtage, men at arbejde sammen med dem til fordel for den større Helhed.

Da de kom til Betlehem, hvilket er et hebræisk ord med betydningen "Livets Hus" (a house of living) søgte de efter et herberg/härberge hvor

de kunne overnatte, men herberget var fuldbelagt. De var nød/tvungna til at søge ly/skydd for nattens mørke ude i stilheden, i enkeltheden. Herberget repræsenterer vore tanker, og Kristusbevidstheden kan ikke fødes så længe som vores indre hus er fyldt med uvedkommende tanker og andre forstyrrelser/störningsmoment. Vi må finde stilheden, ud i stilheden, i meditation, og det er det som Josef og Maria gør.

Barnet som repræsenterer Kristusbevidstheden fødes nu i stilhed, og bliver æret/ärat og lovprist af de hellige tre konger, de tre vise mænd, der nu kommer frem på scenen. Disse hellige tre konger repræsenterer alle de tidligere visdomstraditioner, den ældgamle/uråldriga visdom, og det er derfor de er vise. På engelsk kaldes de for "magi's" efter det græske ord "mager" der betyder undergørere (wonderworkers). Frem til dette tidspunkt har vores personlighed hærsket over både vore fysiske, emotionelle og mentale legemer, men nu når Kristusbevidstheden er blevet født/föds, findes der en Kristuskonge, dvs. en Kristusbevidsthed som nu styrer alle de tre riger/riken.

Herodes som er landets verdslige konge kan ikke lide dette/tycker inte om detta/, og derfor beordrer han sine soldater at dræbe/döda alle førstfødte drengebørn, dvs. at alle nye handlinger og nye initiativer der er sprunget ud af den nye Kristusbevidsthed skal slås ihjel. Personligheden vil ikke have konkurrence, men den vil herske.

Ifølge juleevangeliet flygter/flyr nu Josef og Maria med Kristusbevidstheden til Ægypten. Symbolet for Ægypten er pyramiderne, og en pyramide set på afstand ligner en trekant. En trekant er symbol for den højere bevidsthed/medvetende, dvs. de går ind i dyb meditation, for der at blive forenet med det Højeste. I denne tilstand kan den lavere personlighed ikke nå dem. De er i sikkerhed.

Ved fødslen/födelsen kommer hyrderne/herdarna frem med deres får. I det virkelige liv er der nok ikke så mange får og hyrder ude på græs/ute och betar/ i vintertiden, men i symbolikkens og allegoriernes verden kan det godt lade sig gøre. Hyrderne symboliserer Mesterhierarkiet, det Store Hvide Broderskab, og fårene symboliserer menneskeheden. Alle ankommer de for at fejre og modtage kraften fra endnu en discipel/lärjunge/ der har opnået den større Kristusbevidsthed.

På denne måde bliver også Bibels beskrivelser liflige og vi forstår at det hele drejer/handlar/ sig om os mennesker, her og nu."

Men hvad gør vi som skabende livskunstnere med den skabende kraft? Med livskraften og livskunsten? Hvem er det der skaber, hvem er det der lader det skabes?

Sommetider/ibland/ taler man om at der findes to slags kunst, kunst og inspireret kunst. Inspireret kunst, "In Spirit", det må vel være den Skabende Kraft som skaber gennem menneskets hånd, In Spirit.

Lad os efterstræbe at denne personlige skaberånd/skaparande og den højere Skaberånd forsat vil være istand til at inspirere os alle til uanede nye højder og dybder, således at vi kan finde vor egen livstråd. I kirken og udenfor, i templet og udenfor, eller hvor vi nu har vort filosofiske ståsted. Lad os bibeholde vor filosofiske linie gennem livet i vor forberedelse til den fremtidige fødslen af vor egen sjæls Kristusbevidsthed.

✠ Bertil

Photo by Olenka Sergienko from Pexels.

Helandets och Välsignelsens krafter

av biskop Otto Viking

När det gäller helande på andlig väg och de olika former, i vilket detta görs, frågar man sig vad det är för en kraft, som t.ex. är verksam vid olika former av handpåläggning? Det gäller då att ha klart för sig att den kan ha olika källor. Det kan helt enkelt vara frågan om ens egen personliga magnetism. En människa som är i stånd att i sig själv uppta mer *prana* (som den indiska termen lyder) och mer livskraft än andra, har alltid ett överskott och det överskott som utgår ifrån honom. Och när han fokuserar sin vilja i att verkligen sända ut denna kraft, strömmar den naturligtvis ut i extra hög grad. Detta är en rent personlig magnetism och jag räknar med att dess verkningar är särskilt framträdande, om man står inför en försvagad människa, som speciellt lider brist på fysisk vitalitet. Det finns människor, som har svårt att själva assimilera den vitalitet, som finns i så rikt mått på de flesta ställen i universum.

Det är alltså fråga om en universell kraft, som man har specialiserat för sitt eget bruk. Den upptas av dig och präglas av dig. Det är därför man kan kalla den personlig magnetism. Den får din särprägel och kan i sig uppta goda och mindre goda sidor av t.ex. ditt fysiska tillstånd.

*Biskop Otto Viking
Nordens biskop 1946 -1966*

Om du lider av sjukdomar, har du ingen garanti för att dessa inte glider med över när du använder din personliga magnetism.

Vi kan emellertid undgå inblandningen av dessa personliga element helt enkelt genom att i det ögonblick vi vill utföra en handling i helande syfte, göra det i Mästarens namn, dvs. inrikta oss på det gudomliga. Dvs. jag bestämmer med min vilja, att jag vill nu bli ett redskap för den rent opersonliga kraften. Den kan då komma genom en helande ängel — och detta sker t.ex. intensivt i Liberala Katolska Kyrkan, när vi åkallar den helande kraften — den kan komma från Herren själv, från en av Visdomens mästare eller från något annat högtstående väsen, som är i stånd till att uteslutande sända ut kraft från sin universella natur.

Något liknande kan jag som människa inte utföra utan att helt koppla bort mitt personliga jag. I verkligheten brukas då "min" kraft,

den kraft som jag har upptagit i mig, men den används så att säga bara som en förmedlare och därvid uteslutes allt, som inte är opersonligt i det som utgår ifrån mig.

Det är detsamma som sker då man ger en välsignelse. Man utsänder Herrens välsignelse, Mästarens välsignelse, Guds välsignelse — dessa olika, i vilkas namn man gör det, dessa olika grader av medvetande anger den källa, varifrån man hämtar den egentliga kraften.

När man åkallar ett helgon, sker något av detsamma. Det väsentliga är inte människan som blivit helgonförklarad. En människa som har blivit kanoniserad av kyrkan, behöver inte nödvändigtvis ha varit vad vi kallar ett helgon för att så småningom bli källa till mycket helig kraft. Bara det faktum att

en mängd tankar koncentreras kring ett sådant helgon, ger en ökad magnetism åt den andliga princip, som tillbedjaren föreställer sig är närvarande i personen ifråga.

Vallfartsorterna — t.ex. Lourdes — kännetecknas av någonting liknande — men det är mer än så. Vi skall minnas att de högsta änglarna och hela hierarkien alltid är sysselsatt med att hjälpa världen på varje tänkbart sätt. När det så sker

en koncentration av tillbedjan, av hängivenhet osv. mot en bestämd människa eller på en bestämd plats, så finner de ofta att en värdefull kanal har skapats. En öppen kanal de kan använda till att sända sin kraft och välsignelse till denna människa och detta ställe. De använder så att säga detta ställe som en fokuspunkt, där de kan komma i kontakt med de människor, som önskar det.

Vi kan på samma sätt göra oss själva till kanaler för denna kraft. Det kan helt enkelt ske genom övning. För min egen del fattade jag för många år sedan beslutet att jag gärna ville vara en kanal för Mästarnas välsignelse. Det var långt innan jag blev präst. I ett helt års tid gick jag och välsignade alla ställen jag kom till, bara genom att helt

enkelt stilla säga (aldrig högt för det var många slags platser jag kom till): -Jag välsignar denna plats, jag välsignar dessa människor. Det gjorde jag överallt, i spårvagnar och tåg välsignade jag medpassagerare — i vartenda hem jag kom välsignade jag de människor jag mötte, och under allt detta uppövade jag naturligtvis förmågan att kunna välsigna spontant.

Jag tror att jag därmed gjorde mig till en kanal, som kunde använ-

das. Jag hade många intressanta erfarenheter, som för mig blev bevis på att det gick en kraft igenom mig, en kraft som kom från en högre källa än jag själv kunde nå.

Det är alltså samma metod, som man använder i andra sammanhang, man helgar sig åt en uppgift eller en tjänst. Är man det ondas tjänare, används man av det. Är man Guds tjänare, används man av Honom.

Viktigt är att man koncentrerar sig på rätt sätt. Man får inte spänna sig för hårt utan verkligen vilja koppla bort sig själv alldeles. Det är inte min förtjänst det gäller, det är inte min person som skall upphöjas. Varje tanke på sig själv stänger till. Man skall lära sig att koppla bort sig själv. Det har att göra med att man skall vara — i stället för att veta.

Med tanken kan man uträtta ganska fantastiska saker. Men genom att använda sin egen tanke kan man inte uträtta så mycket som genom att göra denna tanke till det Högstes tjänare.

Tankar är en mycket större kraft än någon av oss anar. Vi tillskansar oss ofta tråkiga öden/skæbne utan

att ana det genom de felaktiga tankar vi tänker. Vi använder ju så många felaktiga tankar. En ganska vanlig "hygglig" människa tänker en massa tankar, som verkar direkt ödeläggande på andra.

Så snart jag koncentrerar mig på en annan människa och tänker: "Det är förfärligt att hon är sådan och sådan" — så sätter jag därmed in ett motstånd i den människans liv. Det motståndet är mitt fel, det blir min skuld till tillvaron, som jag får betala med ett motsvarande hinder. I relation till det, som motståndet har åstadkommit hos den andra — de handlingar det framkallat eller den utveckling det har hållit tillbaka — är det ett hinder för kärleken och den måste jag göra gott för.

Vi står i själva verket i mycket stor skuld till andra människor. Men vi kan delvis börja avbetala den genom att välsigna och genom att aldrig någonsin tänka en nedsättande tanke, även när vi ser att andra handlar på ett dåligt sätt. I varje fall inte tänka nedsättande utan tänka uppbyggande: Vad är det hos den här människan som behöver stimuleras för att hon skall komma ifrån de brister hon har?

Här kommer också frågan in vad vi skall göra med människor, som kanske är fulla av motvilja mot att låta sig påverkas eller helas/helbredas — eller som prövar på att själva liksom suga livskraften ur oss. Man får här aldrig själv någonsin ha en känsla/følelse av motvilja eller begå det misstaget, att man bedömer människor utifrån den mur som reser sig omkring dem. Det betyder att man skall betrakta fästningsval-

len helt opersonligt och säga till sig själv: "Den där kan jag inte komma igenom, hur skall jag då komma in?" Så går man in till roten av den personliga ortodoxi, som uttrycker sig genom muren de ställt upp omkring sig.

Man måste själv kunna vara helt opersonlig. Man får inte ha någon som helst önskan att omvända de andra människan till någonting alls av det som man själv sysslar med. Man måste bara fyllas av en innerlig önskan att komma in till henne och frigöra henne inifrån.

Gör man det, så är man plötsligt innanför murarna. Man kan som jag säger gräva sig in under dem — i verkligheten kanske gå rakt igenom muren, som om den inte existerade. Där kan man möta det gudomliga i den andra människan och bli ett med det. Om man själv har öppnat mer av det gudomliga inom sig — alltså mera medvetet gjort sig till ett redskap för det gudomliga, dvs. det universella — så går detta vidare till den andra människan och stimulerar hennes växt. I realiteten finns det ju inga murar mellan de gudomliga sidorna hos oss. Där är vi faktiskt en absolut enhet.

Det att tro att man är åtskilda i den gudomliga världen är en fullkomlig illusion.

Vi är allesammans — vilket underbart ord "lemmar" i samma kropp i en mycket absolut och direkt mening. Hans svaghet är min svaghet — min styrka är hans styrka.

Det är detta som menas i den kristna framställningen av att Kristus går ned till dem som är bundna i underjorden. När Han lyftes upp

till den kontakt med det gudomliga, som skedde genom korsfästelsen, så bröt han den sista skrankan mellan sin individuella natur och sin gudomliga. Därför kan Han i det stadiet förena sig helt och fullkomligt med de som fortfarande är bundna av de lägre sidorna i sig själva. Han kan gå in till dem och där, inifrån hjälpa dem att frigöra sig.

Så länge man känner sig osäker om sin egen förmåga att arbeta öppet med de helande krafterna, kan man alltså arbeta i sitt stilla sinne och på ett osynligt plan. Man börjar med att åsidosätta sig själv helt: "Jag kan ingenting. Jag ber Herren att välsigna och hjälpa den och den." Så kopplar man bort sig själv och ställer sig till förfogande som kanal och blir därmed ett redskap för Herren.

Man måste ju komma ihåg en sak: Så fort man överlåter det personliga stadiet till den andliga principen — i synnerhet om vi når fram till intuitionellt medvetande — så är vi faktiskt inte längre ensamma — men vi är förenade med Mästaren och med alla dem, vilkas medvetande fungerar i den världen. När vi säger: "Jag välsignar i Herrens namn", så gör vi det utifrån den punkt, där vi är ett med Herren — där det finns en övergång av kraften från den avdelning som Herren representerar till den avdelning, som mitt högre jag representerar — så förbindelseleden går från Herren genom mitt högre jag och ned genom min personlighet, som är kanal för den sidan.

En gudstjänst kan därför förstås som en kollektiv välsignelse, ett tillfälle dit alla "omyndiga" kan söka

sig för att komma i kontakt med en sådan öppen kanal. En gudstjänst som verkligen är det namnet säger, är en enastående välsignelse.

Man skulle sträva mot att få gudstjänsten att bli ett tillfälle, där deltagarna verkligen lade sitt personliga väsen åt sidan och helgade sig åt Gud, åt de gudomliga krafterna.

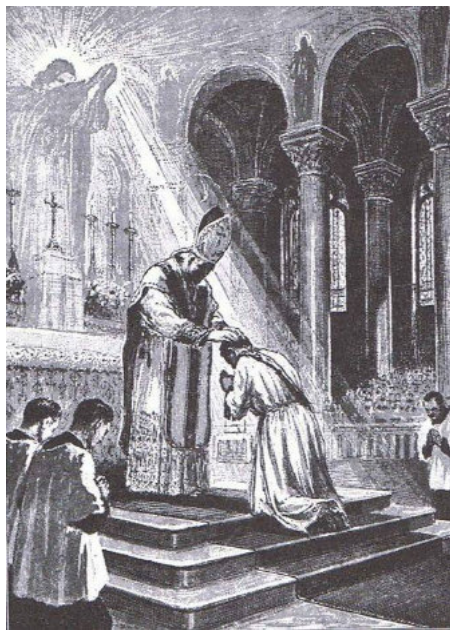
Så snart vi sitter i en kyrka som är fylld av känslor som ser ut att vara mycket hängivna och uppåtsträvande, men som i verkligheten ger uttryck för den personliga människan i en eller annan form av personlig extas, så stänger man in sig innanför det skal som är personlighetens begränsning. Din medverkan till det samlade hela, är då praktiskt taget ingenting alls. De krafter, som vi då kan nås av, kan inte komma från någon källa, som ligger högre än det personliga — ty man har ju stängt sig för den källan.

Om det skall predikas i en kyrka, så skall den inte vara en sådan, som appellerar till det personliga. Den bör inte tala om synd och sorg och olyckor eller omvändelse. Inte heller bör den göra påpekanden om syndiga tillstånd och hjälp för personliga syften. En predikan skall vara

en appell till det rent andliga, så att det personliga liksom faller av människorna och väcker dem till en verklig innerlig strävan mot det högsta. En sådan samlad kanal skulle kunna bli ett underbart redskap för Herren och för den kraft, som arb-

etar genom just den kyrkan och det kunde bli till oerhörd välsignelse.

Våra händer spelar en rent praktisk roll såsom kanal för de strömmar, som vi tidigare talat om, när vi använder dem för handpåläggning och välsignelse. Ju längre man kommer ned i materien, ju mer klar blir man över att det instrument som kan användas till att

utsända kraften med är begränsat.

Om man utsänder kraft ifrån sin rent andliga natur, så strålar den som solsken runt omkring dig. Kommer man ned i sin tankekropp eller sin känslokropp, så strömmar kraften ut genom vissa specifika punkter eller kraftcentra kan man säga. Men kommer vi till den fysiska kroppen, så blir begränsningen ännu större, och man måste följa de linjer som livet under oändligt långa tidsperioder har skapat för att ta emot och sända ut de krafter det är fråga om.

Vi använder ju händerna att välsigna med. Men också fingrarna,

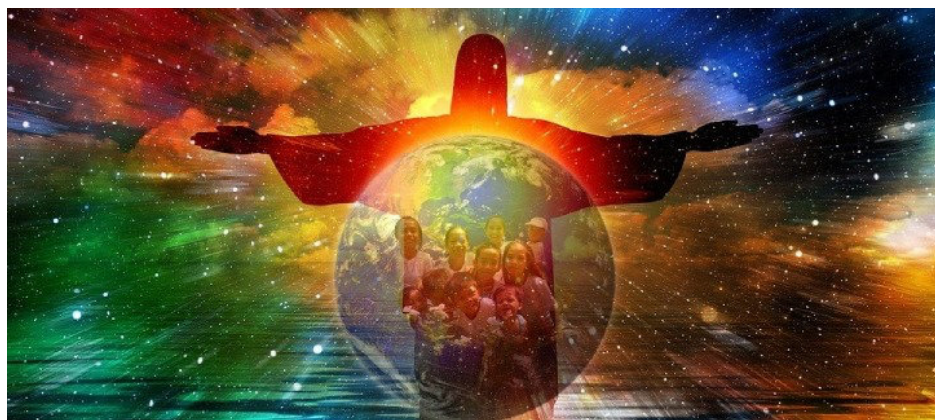

Photo by Enlightening_Images

fötterna och ögonen kan sända ut omåttligt mycket kraft, om man hämtar kraften från det opersonliga.

Beträffande händerna gäller det, att fingerspetsarna är starkt utstrålande centra och dessutom har vi ett center inne i handflatan. Vid prästvigningen välsignas och smörjes/salves dess center särskilt för att öppna sig och bli starka. Det är alltså av detta skäl man håller händerna som man gör, när man välsignar. Denna kunskap finns inom de flesta religioner, celebranten välsignar alltid med höger hand.

Om hela ens väsen är inställt på att vara en kanal, kan en människa åstadkomma mycket stor verkan och kan t.o.m. på avstånd hela/helbrede och läka lika fullkomligt som man kan genom handpåläggning. Men detta förutsätter, att man har lärt sig att abstrahera helt från sin fysiska sida och arbeta direkt genom sina högsta instrument. Och allt detta kräver mycken övning.

I den kyrka jag tjänar, Liberala Katolska Kyrkan, har vi funnit att det vid Läkegudstjänsten/Helbredelsestjenesten är mest effektivt att först rena personen från all oren magnetism. Det sker alltid i starten av gudstjänsten. När det är gjort, smörjer/salver vi centra för att öppna förbindelseleden och skapa kontakt med högre krafter. Därefter åkallar vi de högre krafter, som särskilt har anförtrott sig det område, på vilket något skall ske och celebranten säger: "Kristus, Guds Son, utgjut sin helande kraft över dig, och inneslute dig i Sin kärleks ljus."

Så bliver vi alltså till redskap för Kristus, och överföringen av Hans kraft sker med hjälp av våra händer. ♦

DEN INRE VISDOMEN – OCH VARFÖR DEN ÄR DOLD-

"De Heliga Skrifter är som stora hus med många, många rum, och utanför varje dörr ligger en nyckel, men det är inte den rätta nyckeln. Att finna den rätta nyckeln som öppnar dörrarna, det är den stora och mödosamma uppgiften." Denna uppgift är verkligen svår och kräver viss kunskap om kosmogenes, om universums emanation från det Absoluta, om det ändliga till det oändliga och om de successiva cykler, stora och mindre, av involution och evolution. Dessutom är kunskapen om det symboliska språket, dess rena poser, metoder och klassiska symboler, och förmågan att analysera och tolka historiska metaforer nödvändiga för att öppna den dolda visdomens kista - den Heliga Bibeln själv.

Där Logos (Ordet) fann att saker som gjorts enligt historien kunde anpassas till dessa mystiska sinnen, använde Han dem och dölde den djupare meningen för mängden; men där det i berättelsen om utvecklingen av översensitiva ting inte följde utförandet av de vissa händelser som redan indikerades av den mystiska innebörden, vävde Skriften in i historien berättelsen om någon händelse som inte ägde rum, ibland vad som inte kunde ha hänt; ibland vad som kunde, men inte gjorde det."

Origenes, *De Principiis*

En av de tidiga kristna kyrkofäderna. Filosof och Bibelforskare, känd för sin undervisning i Alexandria och Caesarea (Ca. 185-254 e.Kr.).

"Varje gång du i våra böcker finner en berättelse vars verklighet verkar omöjlig, en berättelse som motarbetar både förnuftet och sunt förnuft, var då säker på att berättelsen innehåller en djup allegori som döljer en djupt mystisk sanning; och ju större absurditeten i bokstaven är, desto djupare blir andens visdom."

Moses Maimonides: Judisk teolog, historiker, talmudist, Filosof och läkare (1135-1205 e.Kr.). ♦

LIVET SOM SANNING

af Erling Havrevold

En predikan som hölls i
Liberala Katolska Kyrkan i Oslo.

Hur lång tid kommer det att ta och hur mycket ljus och mörker kommer vi alla att behöva uppleva innan det äntligen går upp för oss att allt som i djupare mening tillhör det andliga livet, och därför berör oss alla mer vitalt än något annat, är helt under den individuella och samvetsgrannas liv och ansvar.

Externt kan dessa varaktiga värden hanteras av institutioner och yrkesverksamma /erhvervsaktive / som har kvalificerat sig för sådant arbete, förutsatt att de inte hävdar/ fremhæver/ myndighetskrav, och därigenom ger tidens tolkningar och sina egna uppfattningar sken/lys/ av att representera de slutliga svaren. Och det borde vara så tills mänskligheten som helhet har nått en högre inre utveckling. Men vi måste alltid vara medvetna/bevidste/ om att de eviga sanningarna inte kan artikuleras i någon enkel form eller tolkning. För oss alla gäller samma lag: Att sanningen bara blir giltig och blir den inre lagen, *efter* att den har prövats i våra egna liv och i vårt dagliga livs smältdegel.

Vad menas då med de eviga sanningarna? Är det de etiska och moraliska normerna som hem och skola präglar/præger/ oss från vår tidigaste barndom för att lära oss sant betéende under livets många förhållanden? Är det begreppet Gud, som vår religion uttrycker det, tron på rättvisa och regering, att dolda makter håller handen över oss och försöker leda oss i rätt riktning? Det är allt. Men det är också något mycket mer.

Det är en förståelse av vår sanna natur, av vårt eget jag, en inre insikt om vad vi är och vilka vi är. Det är ett frivilligt arrangemang av vår person och hela vårt liv under en

helhetssyn baserad på en ständigt ökande inre kunskap om livets andliga bakgrund. Och denna kunskap, denna inre säkerhet, kan varken hem eller skola, religion eller auktoritet kan ge oss. Det är bara livet själv som kan ge oss den, ge oss den som vår egen erfarenhet av sanningen. Men vi bör alltid komma ihåg att vi i våra ansträngningar att öppna oss förbehållslöst för livet gör klokt i att lyssna på tidens visdomsskatter, och låta andras sanningsupplevelser hjälpa oss att öppna vägen till vår egen upplevelse.

Först när vi utan förbehåll öppnar oss för livet, först när vi godtar det, och bara det, som sanning, först då börjar vi komma i besittning av inre kunskap om tillvarons dolda funktionsmönster, och lär oss gradvis att lära känna oss själva som den andliga varelse vi verkligen är.

Livet är allt i alla. Det sjuder och jäser i oss och runt omkring oss; det växer, tätt och starkt, dit vi vänder oss; det fångar oss varje ögonblick, sätter våra känslor i rörelse, uppmuntrar oss till tänkande aktivitet och kräver att vi tar ställning till det som händer, att vi gör våra val. Och det manifesterar sig som tendenser och krafter i oss själva.

Det är kroppens och sinnenas krävande röster; men det är också mysteriet i de djupare skikten i vårt medvetandeliv, detta dunkla djup från vilket längtan och drömmar uppstiger, och där en outtömlig vilja att veta, att vara, att segra alltid är på vakt.

Och det är denna djupare existens inom oss, den som alltid ligger bortom allt vi ser och hör och känner men ändå står bakom allt vi gör. Det är detta som är det verkliga livet. Allt annat är livets yttre manifestationer, dess många sätt att uttrycka sig, är den sand som händelsernas kraftiga regn förr eller senare tvättar bort. Men klippan vi bär inom oss, och det är därifrån, som den eviga källan till liv uppstår; det är i dess djup allt som finns som handlingsmänniskan inom oss måste frambringa, och som i mötet med det yttre livet måste förfina och forma till levande konstverk.

Om vi kan få oss att känna tillit till livet, till att säga ja till det, då säger vi också tack för allt som livet har att erbjuda oss. Vi förkastar ingenting, vi skjuter ingenting ifrån

oss som ovidkommande: vi föraktar ingenting, inte ens oss själva när vi känner oss förnedrade. Och vi blir inte kränkta av någonting. Men innan vi kan möta Livet på detta sätt måste vi ha lärt oss att inse/förstå/att alla saker, allt som händer, har sin naturliga och berättigade plats i livet.

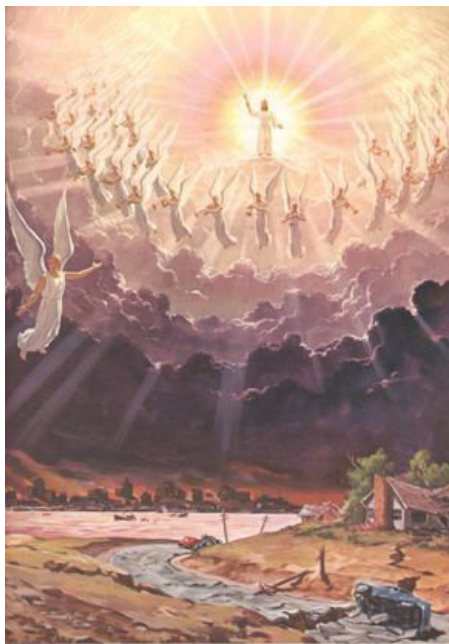
ALLT hör till i livet, något till lycka, och annat till lidande; men allt för att Självets i oss kan växa i visdom och upphöjas till en ständigt ökande godhet och förståelse.

Men vi måste alltid vara på vakt mot tvång och förfalskning. Livet innehåller både de uppbyggande, bevarande och de destruktiva krafterna, och det kommer alltid att finnas de som håller fast vid det bestående, och som genom att utge det bestående som den slutliga sanningen, den slutliga lösningen, försöker stoppa oss och hela livsutvecklingen, och binda oss till det som är i ögonblicket.

Då är det vår plikt att säga nej. Men det är inte till Livet som vi då säger nej; det är till döden i livet, till det som kommer att stå stilla och kommer att fortsätta att vara i den form som bara var tänkt som en plats att vara för en tid. Det är därför vi säger nej.

Livet, den eviga vandringen, det eviga självförnyande livet har gett oss och ger oss varje ögonblick så oändligt mycket: och bland dess omistliga gåvor finns också exempelens frammanande kraft. Och det är just här som vackra strofer i Livets högsång tonar mot oss.

Från alla tider och i alla tungomål strömmar denna högsång mot oss. Ädla figurer träder fram inför oss, gudamänniskor, gudarsöner och

gudadöttrar. De tar in oss, gör oss till en del av sin egen upplevelse av Livet.

De låter sin kärlek strömma över oss, låter sin visdom knacka på dörren till vårt hjärta, dörren till vår tanke, och de ger vår egen tro en högre himmel, genom att berätta att också vi är gudar, gudar i vardande, det är så, men likväl gudar; att för oss, för var och en av oss, väntar en uppnåelse, en inre livs fullhet, en upplevelse av Gud, lika djup och mäktig, så upphöjd som den de själva upplever.

"Vet ni inte att ni är Guds Tempel och att Guds Ande bor i er?" (1. Kor. 3:16)

Ja, varför vet vi inte det! Varför glömmen vi att vi är det! Varför undviker vi så ofta och alltför lätt, för att försöka leva det liv som allena kan göra oss till Guds Tempel, som allena kan levandegöra Guds Ande i oss, och därmed förmedla självupplevelsen till oss, att denna Guds Ande är vi själva, vårt innersta jag, är Anden i oss. Den som från händelse till händelse, från liv till liv, genom evigt frivilliga uppoffringar, måste kasta bort alla illusionens slöjor, och finna sin vila och sitt eviga *vara* i Gudomen, i Altet!

"Kristus i oss!" Vackra och lovande ord från våra heliga skrifter. Men vi måste våga ta dem i deras djupare och eviga mening. Gudamänniskan i OSS, gudasonen-gudadottern, uppstånden och krönt efter vandring utan vila genom riken, i alla de liv och existenser som ligger bakom oss. I det liv vi lever idag och genom kommande tider och förhållanden, i fortsatt växt fram till, in i Det, i Honom, från vilken allt kommer, från vilket allt skapas, och till vilket allt återvänder när tiden för skörd är inne, och Skapelsens Herre blickar ut över sitt verk och låter sitt ljudliga "Det är fullbordat" strömma ut över hela skapelsen.

För oss, var och en i vår plikt och var och en i vår tro, måste det därför vara att låta Livets Sanning bli ledstjärnan i alla våra strävanden och genom alla våra vandringsår.

Detta betyder verkligen inte att vi framhäver oss själva till att döma andra, att vi är stolta över oss själva

i högmod reser oss upp i trots mot det heliga. Det betyder bara att vi tillitsfullt och trofast håller oss till Livet självt och den klarhet det avslöjar i vårt inre; att vi vördnadsfullt och i djup tacksamhet böjer oss för alla ädla pelare av sanningen som Livet har rest upp genom tiderna, och att det fortfarande kommer till att resa sig inför varje ny tid.

Och vår egen tacksamhetsgåva till Livet borde vara att vi, eftersom vi innan vår tid är inne kan bli vetande och villiga arbetare i vingården; kan hjälpa till att påskynda skördetidens ankomst genom att ge av den visdom och kärlek som Livet har gjort levande inne i oss, ge till alla dem som ännu inte har funnit fram till källan i sig själva.

Men låt oss alltid komma ihåg att ingen tvingar oss.

I liv som i död har vi bara ett sanningsvittne: Guds Ande i oss; och vi följer bara ett bud - som i sig bär före-bilden till alla ädla bud: vår egen osläckbara längtan efter återförening med Honom som en gång sände oss ut för att vi i skapande gärning skulle lära känna oss själva som det vi alltid var: Guds söner och döttrar. ♦

The Christ Life

Article by Geoffrey Hodson

In this article I am going to present a point of view concerning the Scriptures which, though extremely old, may seem quite revolutionary to many orthodox Christians. This is that the Four Gospels do not merely record the history of external events in time. The inspired authors of the Gospels also reveal eternal truths, and describe spiritual attainments, experiences and powers - sensory and supersensory of every human being.

Thus the Gospel narrative is, in general, of threefold significance. It is the story of the life of Jesus, the Christ. But it is also, as St. John informs us in his first five verses, the story of the universe from its beginning, or "Nativity" on to its end or "Ascension". In addition to this the Christ life is told as a universal human life. It is your life and my life, especially after we are spiritually awakened, or as it is said "re-born" and our supersensory powers begin to be developed.

The Gospel tells of the formation - or "birth" - and the evolution both of the whole Universe to perfection, and of the Soul of individual man to Christhood. Especially does the deathless story reveal the final stages of the Way of Holiness, treading which every man ascends through sainthood to the development of

great mental and spiritual powers, culminating in the stature of perfected manhood, or Adeptship.

Before I proceed to explain this point of view, I wish to make it clear that I have no desire whatever to weaken the faith of anyone who believes in the literal reading of our Scriptures. Neither do I want to complicate an essentially simple story. I wish only to offer, quite undogmatically, some possible interpretations from these three points of view of the life of Jesus, the Christ. Let us look at the immortal story, and more especially from that third point of view descriptive of the development of the soul of man.

There are three main types of men and women introduced into the

Gospel stories. First the unheeding, work-a-day people of the world, un-awake to idealism and uninterested in the possible existence of the super physical worlds and the Way of Holiness. This was the contemporary population of Palestine amid which the Lord Christ moved. Second, however, there were these people who were awakening to spiritual realities and beginning to hear the call of the Divine Voice within them.

The rich young ruler who approached the Master in search of eternal life is an example of those who are spiritually awakening, but are not yet quite ready to meet all the conditions necessary for the life of discipleship. You will remember perhaps how, in answer to his first question as to how he could attain to eternal life, he was told by Our Lord to keep the Commandments. He said that he had done this from his youth up. And then came the acid test. Our Lord said to him: "Sell that thou hast, and give to the poor and thou shalt have treasure in heaven, and come and follow me." Then there is given what surely is one of the most poignant sentences in the whole Bible. "He went away sorrowful for he had great possessions." (Matt. XIX.16-20).

We need not regard this decision as final, however. Perhaps later in life the rich young ruler may have found himself ready to forsake the world, or rather, the attitude of mind which has a purely worldly motive and setting, to follow the great spiri-

tual ideal of service and selflessness. Reincarnationists probably would tell us that, even if not in that same incarnation, the opportunity for discipleship would again present itself and, in due course, be accepted.

The third type of men and women introduced into the Gospel narrative are those who were quite ready wholly to dedicate themselves to spiritual ideals. And the Gospel has a special message for these. For these were the awakened ones who had answered the inner call to the Higher Life and who were determined, even amid worldly duties, to "enter in at the strait gate" and follow the narrow way of which Our Lord spoke. The "Way of Holiness" Isaiah had called it. These people became disciples and other immediate followers of Our Lord, and it is they who afterwards transmitted so much of His message to the world.

These three types - the spiritually asleep, those who are awakening, and those who are fully awake - all exist today. You and I belong to one or other of the three types. For all of these people, whatever their outlook on life, the Christ life is a perfect pattern. It is a perfect example, especially for those spiritually awakening, the seeking and the aspiring ones among men and women, of whom there are so many today, I especially believe. For all of these the Christ life provides more perfect guidance.

For those today who thus accept and really try to live Our Lord's teachings, then, a very wonderful thing occurs, a kind of miracle. As

so many have found, a mystery is enacted within and around them. Those who are thus awakened experience within themselves and enact in their own lives the major incidents in the life of Our Lord and His disciples. The particular interpretation of that life which I am now going to offer you applies to these inner experiences, which I believe are far more common than is generally realised. Let me explain.

The five major recorded stages in the life of Our Lord are passed through by those who are spiritually awakening. The Nativity, the Baptism, the Transfiguration, the Crucifixion and the Ascension of Our Lord are recorded in the Gospels in such a way that they portray, by allegory and symbol, the experiences of every human being who at any time finds the Master's feet. They are trained by Him. Their supersensory powers are awakened. And then, in due course, they are presented for a wonderful experience, a ceremony for what is called spiritual Initiation, spiritual dedication to the swift ascent of the evolutionary Mount, to the attainment in a relatively short space of time of the stature of a perfect man.

I am well aware that this view of the Gospel narrative as a description of events occurring within the Soul of spiritually awakened man may sound strange to some of you who read this and may be hearing it for the first time. Please do not hastily discard it. Let us just glance at the first phase of the life of Our Lord, the Nativity.

The first references to the histo-

rical birth of the Christ Child occur in the Old Testament and they refer to the coming of the Messiah. They are followed by the mission of John the Baptist, whose call to the people of his time represents the voice of the Higher Self of individual man, a voice which, if heeded, eventually becomes the impelling summons of a fully awakened conscience. As a result the daily life is purified of selfishness, cleansed of sensuality and of self-indulgence. Possessiveness begins to be outgrown, Service on behalf of others assumes an ever increasing place in the life of the aspirant. Eventually the Inner Self rules the outer man, and a spiritual mode of life, a veritable rebirth, an inner Nativity, occurs, even amidst worldly duties.

After a kind of interior Annunciation, which is the call from the Highest Self, the "Dweller in the Innermost", then power descends, a kind of creative power within the spiritual soul. This produces profound psychological and spiritual developments. A real spiritual birth from within the soul occurs. New faculties are awakened and a Christ-like attitude towards life is quite naturally adopted. A deepening sense of unity with God and with all beings develops, and this leads to a life of self-surrender and sacrificial love. Thereafter this new-found realisation dominates the thoughts and motives, the words and the deeds of the outer man and his life. These become completely reformed, reorganised. Mystically he is said to be reborn, or as Our Lord said, "born again". (John 111-3)

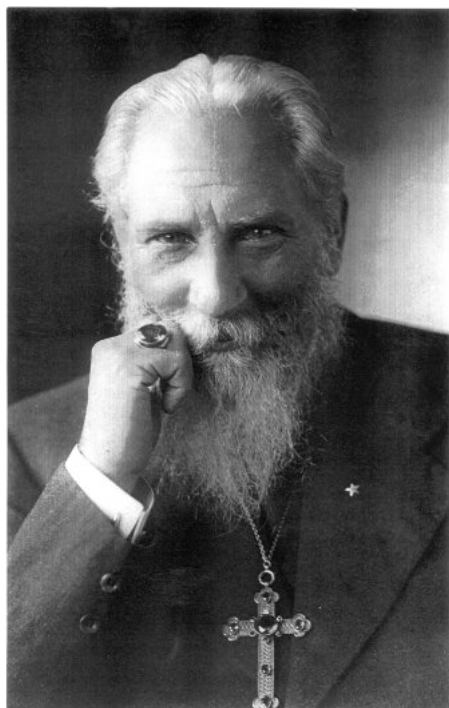
St. Paul also said to his disciples: "I travail in birth again until Christ be formed in you." This is a very real possibility, a kind of interior transformation of the soul of man into a Christ like nature. Beauty and love can occur within the individual who will dedicate himself to the service of God and his fellowmen. A certain amount of surrender of worldly pleasures and activities may be

necessary perhaps, but they are in reality outgrown. This is symbolised by the birth of Our Lord in poverty, in the more stable of an inn, among the animals. The inn itself was full. It represents the worldly life. But the stable of the inn represents the whole of Initiation, the cave of the heart wherein the mystical new birth occurs. ♦

Julen

af biskop C.W. Leadbeater
Oversat af Bent Christensen

Alle store højtider rummer et andet aspekt, og denne højtid er ingen undtagelse/undantag - måske/kan-ske/ er det forhold særlig/specielt fremherskende i forbindelse med netop/just denne højtid. Alle højtider er særlige kanaler for kraft - ved disse lejligheder/tillfällen finder en større udstrømning af guddommelig kraft sted - større end i almindelighed. Det er ikke noget, vi behøver at føle/uppleva mærkeligt. Lad os ikke betragte det som en begrænsning af Guds almagt. Gud bruger/använder mange midler/redskap i sit arbejde, som kan være med til at fremme menneskets udvikling. Som Hans vidunderlige

skabninger er vi i bund og grund ét med Ham; så mystisk sammenføjet/sammanfogad med Ham at når stjernerne bevæger sig i deres baner, op-

står der perioder, hvor visse energier er mere fremherskende end andre, og som vi er modtagelige for. Når broerne er etableret er kanalerne åbne; og juletid er en sådan lejlighed. Disse særlige lejligheder/tillfällen, disse store højtider, er ikke blot mindefester; de tilkendegiver bestemte handlinger udført af den levende Kristus, der er overhoved for kirken. Alle medlemmer af kirken er medlemmer af Kristus og er knyttet til Ham gennem dåben og konfirmationen og endnu mere gennem Hans kærligheds hellige Sakramente; alle er på den ene eller anden måde underlagt Hans påvirkning. Men Han har ordineret visse metoder til nedstrømning af Hans påvirkning over sin kirke, og den største af alle er Nadverens Sakramente. Der er derfor særlige/speciella tidspunkter og omstændigheder, hvor udstrømningen er mere udtalt end i andre tilfælde. Vi er alle sammen knyttet til Kristus for altid, og alligevel/ändå véd vi godt, at vi er nærmere Ham - at forbindelsen er mere levende - når vi søger Hans kirke; når vi knæler for Hans tilstedeværelse i brødet og vinen, som Han har valgt som midler gennem hvilke, Han viser sin tilstedeværelse/närvaro for vore ydre sanser/sinnen.

På samme måde/sätt som der opleves en mere intim tilstedeværelse, når vi søger Hans kirke, således oplever vi en ekstraordinær udstrømning af kraft ved særlige lejligheder/tillfällen og højtider. Der findes en udtalt større og mere universel udstrømning ved højtider som jul, påske, Kristi Himmelfartsdag, pinsedag/pingstdagen og Trinitatis/Trefaldighed; og hver/var af disse har deres egen særlige/specielle betydning. Den dag, hvor vi fejrer julen, er en virkelig mulighed, der gives os alle; for da finder der en stærkere og mere udtalt udstrømning af guddommelig kraft sted/äger rum, fordi hele verden er indstillet på at modtage den.

Det er udmærket, hvis den studerende kan afkaste alle forudfattede meninger og fordomme og gøre et forsøg på at forstå de principper, der ligger bag hele dette spørgsmål/ämne om udgydelse af nyttig kraft fra de højere planer. Det princip er enkelt og videnskabeligt, men de fleste mennesker er nødt/tvungna til at revurdere deres tanker og indstillinger til religiøse forhold, før/innan de kan forstå det. Denne vældige kraft er til rådighed for menneskets åndelige udvikling, og det er en absolut og uforanderlig lov,

at denne kraft aldrig skal spildes/slösas - at den skal bruges/användas med størst mulig fordel. Kraften fremmer det gode på alle niveauer. I Nadverens Hellige Sakramente har vi det privilegium at påkalde/åkalla store engle til at hjælpe os, og det centrale punkt i hele ceremonien, konsekrationen, er Herrens egen handling, der udføres gennem "Nærværelsens/Närvarons engel"; og alligevel afhænger/ändå beror på/ hele denne fantastiske udstrømning af vort eget initiativ. Det er en kendsgerning/ett faktum, at når en præst er rede til at holde messe, gives der muligheder for at sætte hele dette fantastiske himmelske maskineri i gang, som gør det (hvis det kan siges med den dybeste ærbødighed/vördrnad) "værd" for Vor Herre og Hans engle at udføre deres arbejde på denne særlige måde. Herren Kristus er hierarkiets store styrer og som sådan udsender Han altid disse vidunderlige kræfter på sit eget høje niveau.

Det er en grundsætning, at det højeste arbejde, som enhver kan udføre, i særlig grad er arbejdet i Hans tjeneste. F.eks. bruger de af os, der kan arbejde i den astrale verden, vore nætter på at arbejde som usynlige hjælpere; at hjælpe mennesker i sorg og lidelse. Vi ønsker at gøre det vi kan. Selvfølgelig/självklart kan én af vore Mestre eller vore store helgener udrette langt mere i et sådant arbejde end nogen af os kan, men alligevel/trods det vil han ikke gøre det, fordi han gør hundredfold mere nytte i arbejdet på de højere planer; og når han har mulig-

hed herfor, er det det, han udfører. At udføre det lavere arbejde ville, selv om han kunne gøre det, i almindelighed være et spild af hans kræfter.

Hvis et menneske gør sig det besvær at dygtiggøre sig til at foretage bestemte undersøgelser i tilknytning til forskning, ville det helt klart være spild af vedkommendes evner at sætte ham til at høste en mark eller reparere en vej, selvom han måske kunne gøre det bedre og mere intelligent end de mennesker, der normalt udfører dette arbejde; men det er klart bedre for samfundet som helhed, at hvert menneske udfører det arbejde, han eller hun er bedst til.

Det gør sig gældende overalt. For "Verdenslæreren", der kan bruge kræfter, der ligger langt over dem, der bruges af Mestrene eller helgenerne, ville det være spild af tid at udføre det arbejde, som andre sædvanligvis udfører, fordi han arbejder med ting, der ligger endnu højere.

Det er derfor bedst, at hver Mester eller helgen udfører det arbejde, som han eller hun er bedst til; og at "Verdenslæreren" ligeledes

udfører sit arbejde; samt at vi her på jorden udfører det job, der passer til vores situation. Der er kun et synspunkt, som De Store fastholder med hensyn til arbejdet, og det er, at resultatet skal være størst muligt under de mest økonomiske omstændigheder således, at kraften også kan bruges til andre formål.

Herren vil ikke lade sig lede bort fra det højere arbejde, som Han udfører, for at gøre noget vi selv kan gøre, med mindre det vil være en fordel og en gevinst for udviklingen som helhed, hvis Han selv udførte netop/just det arbejde.

Når verden skal hjælpes, er der arbejde, der må udføres på de lavere niveauer såvel som på de højere. Skulle Herren derfor tvinge sin kraft igennem ovenfra og ned i de underliggende verdener, ville det betyde en udladning/försvagning af Hans energi, og økonomisk vil det ikke "være umagen værd/besværet værd" for nu at driste os til bruge det udtryk. Han kunne udrette langt mere med den samme kraft på det højere niveau; men sørger/ordnar vi for en kanal til Ham, *er* "det umagen værd/vært besværet" at udføre arbejdet gennem os, fordi en lille kraft ovenfra kan udrette meget hernede, hvis kanalen er egnet/lämpad hertil.

Når menigheden/församlingen i en kirke sørger for den kærlighed, hengivenhed og begejstring, hvorved den eukaristiske bygning kan oprejses, er det umagen værd, at de store engle kommer herned og hjælper, fordi materialet i forvejen er tilstede/på plats. Balancen i disse ting er hårfin - det vil *ikke* være umagen værd for englene, hvis de

selv skulle sørge for materialet på det lavere plan, fordi en nedstigning i det fysiske stof/materien i så fald ville være nødvendig; det ville ikke være en økonomisk anvendelse af deres kraft. Sørger vi derimod for at materialet er tilstede, *er* det "umagen værd" for dem at intensivere dette. Efter at de herefter har oprejst og forstærket materialet, bliver det nu "umagen værd" for Kristus at udsende sin fantastiske kraftudstrømning; men det ville ikke være lønsomt for Ham at gøre det, med mindre disse betingelser var tilstede.

Det, jeg har anført i forbindelse med den eukaristiske tjeneste (messen. red), gælder også for den særlige/speciella udstrømning af åndelig energi ved de store højtider. På de højere planer strømmer den guddommelige kraft hele tiden og udfører sit bestemte arbejde. Når

menneskene i særlig grad er rede til at drage nytte af kraften, er det "umagen værd" at nedsende en større del af denne kraft således, at den er til rådighed på det lavere niveau. Endnu engang ligger initiativet hos os selv. Når vi skaber de rette betingelser, drager kraften omgående fordel heraf og retter energien nedad.

Solen skinner hele tiden, men den er ikke altid synlig for os her på jorden, fordi jord-skabte skyer/moln kommer i vejen og dækker/tækker den for vort blik. På samme måde/sätt udsender den guddommelige Kristus hele tiden sin kærlighed, men vi skaber sommetider/ibland vore egne skyer, der så kommer i vejen og forhindrer den guddommelige kraft i at påvirke vore liv en stund. Det er ikke Kristus' skyld – men vores egen fejl. I sin kærlige godgørenhed har Kristus derfor – fordi der er så mange af Hans folk, der endnu ikke er i stand til at komme i kontakt med disse højere planer langt over de jordiske skyer, hvor Hans tilstedeværelses/närvaros sollys altid skinner – arrangeret tidspunkter, hvor det skal være lettere for menneskene at komme i nærmere kontakt med Ham. Vi skal vide, at vi altid er i Hans nærhed, men der er alligevel tidspunkter, hvor dette føles på en mere tydelig måde.

Når et menneske er i en tilstand, hvor vedkommende føler stor kærlighed, stor hengivenhed og stor glæde, opsendes der bogstaveligt talt en spydspids/spjutspets af hengivelse, og denne følelse/känsla trænger sig vej til de højere planer. Herfra nedstrømmer der igen til det

enkelte menneske et gensvar af kærlighed og velsignelse i samme mål som den opsendte hengivenhedsfølelse/ -känsla. Visse mennesker kunne i deres manglende/bristende forståelse herfor sige: "Men hvorfor skulle en sådan kærlighedsnedstrømning ikke kunne finde sted/åga rum hele tiden?" Fordi man ikke altid er rede til at modtage den. Jeg antager, at naturen er således indrettet, at solen skulle være stærk nok til at sprede og bortdrive alle skyer/moln. Jeg tror imidlertid ikke, det ville være en god idé for landbruget, hvis det forholdt sig således; det er i al fald ikke den plan, efter hvilken verden fungerer. Skyerne tilbageholder ikke livet og styrken, som udstrømmer fra solen. De skærmer blot for en del heraf samt en del af selve lyset, men ikke for den kraft, der holder Hans verdener i gang. Det samme gør sig gældende for det store forbillede, Herren selv. Når et menneske gennembryder sine selvskabte skyer, er han eller hun i stand til at modtage den nedstrømmende, guddommelige velsignelse. Sker det ikke, vil mennesket ikke være i stand til at modtage den, med mindre den med magt overføres til mennesket, og det er ikke Guds måde/sätt at behandle mennesket på. Gud tvinger os aldrig, og der er en meget god grund hertil, idet det ikke ville hjælpe os i vores evolution, hvis det var tilfældet. Således er loven, og hvis vi ønsker at modtage Hans nåde, må vi gøre os selv åbne for Hans påvirkning. Det enkelte/en-skilda menneske kan gøre dette i et vist omfang; men når tusinder og atter tusinder af mennesker forener

sig heri, ser vi straks, hvilken stor mulighed der nu skabes for nedstrømningen af det, vi kalder for nåde, styrke, kraft og kærlighed, der hele tiden vælder ud.

Julen er en tid, hvor denne mulighed er nær og levende; men det omfang, hvormed vi kan gøre os modtagelig herfor, afhænger af flere faktorer. Først og fremmest afhænger det af i hvor høj grad juleånden er i vore hjerter. Hvis vi er fyldt med fred og julens gode vilje, vil de gode påvirkninger fra Kristus nå vore hjerter.

Det afhænger også af i hvor høj grad vi har benyttet Advent-tiden som en forberedelsestid. Der er visse dyder, som vi bør forsøge at dyrke i vort indre; visse fejl eller laster vi bør betvinge; er det sket, er vi i langt højere grad rede til at drage fordel af denne store sæsonmæssige udstrømning af afgrænset kraft. Vi kan være helt forvisset om, at denne kraft er virkelig. Det, vi sommetider/ibland kalder for Guds nåde, er en ligeså klar og virkelig kraft som elektricitet eller strøm er det; men den bevæger sig i et højere stoffigt område. At sige det sådan betyder ikke en materialisering af en åndelig begrebsopfattelse; det er snarere et forsøg på at gøre en stor sandhed forståelig for os, at gøre den klar og virkelig for os. Vi er fysiske skabninger; vi har stadig legemer, ikke kun de fysiske legemer som vi alle kan se, men også et emotionelt legeme og et mentalt legeme. Alle disse legemer er materielle. Der findes en ånd, der ligger bag dem alle – en ånd, som ingen kan se, som ingen kan røre.

Maria og barnet. Arild Rosenkrantz.

Den befinder sig endnu langt hævet over os, men den dag vi kan se den til fuldkommenhed vil vi være en del af Kristus i Gud. Lige nu og i mellemtiden lever vi i vore legemer; og det er gennem og ved hjælp af disse legemer, vi skal påvirkes. Derfor nedsender Kristus sine påvirkninger indhyllet/inhöljda i materielle former, for at dette kan hjælpe os. I modsat fald ville kraften passere forbi os, og for os ville det være, som havde den aldrig eksisteret. Kristus reserverer derfor visse tidspunkter, så som julen, hvor denne udstrømning kan nedstige til det la-

vere plan og i større omfang påvirke os. Han fastsætter bestemte steder - så som sine kirker - hvor vi lettere kan nås og hvor vores indstilling er mere modtagelige.

Ethvert/varje menneske kan røre Kristus-ånden for så vidt som dette menneskes sjæl (der er det virkelige menneske) er afstemt mod denne Kristus-ånd. Men de særlige konsekrede, specielt magnetiserede steder/platser, der er skabt til Hans tjeneste, gør dette arbejdet lettere, for påvirkningerne fra disse steder har til formål at bringe os i en tilstand, hvor vi kan modtage hjælpen ovenfra. Vi behøver blot at gennemtænke dette ud fra sund fornuft, og vi vil indse, at sådan må det være. En kirke er et af de steder, der er forbeholdt Hans tjeneste; julen er én af de lejligheder, hvor det

er lettere for alle at komme Ham nærmere.

Lad os da prøve at forestille os, at juledag er en personlig mulighed for hver af os; at vi ikke kun/enda genter/upprepar en gammel tale-måde, når vi synger: "Unto *us* a Child i born; unto *us* a Son is given" (fra Händel's Messias. red.). Rent faktisk finder der en udstrømning af denne guddommelige kraft sted, som er rettet mod hvert enkelt medlem af Hans kirke, og omfanget af i hvor høj grad vi kan tage del heri, og mængden vi kan optage heraf er kun begrænset af vores evne til at modtage. Kristus er uendelig, og Hans kraft overstråler hele verden. Hvad, vi hver især kan hente af denne kraft, er vores egen sag; det ligger i vore egne hænder. Lad os åbne vore hjerter mod

Birgittakyrkan i Vadstena, Sverige. Foto: Hans Wretling.

Kristus-barnet, mod ånden i julen – og dette Kristus-barn vil fylde vore hjerter med Hans glæde og Hans fred.

I tillæg hertil må vi ikke glemme, at forberedelsen til højtiden ikke alene gøres af os på det fysiske plan, for ved alle store højtider samler der sig store mængder af engle omkring vore altre, og udstrømningen er betydelig større som følge heraf. Hver søndag samler der sig engle i forbindelse med højtideligholdelsen. En bestemt gruppe af denne strålende engleorden har det som sin særlige opgave at uddele kraften i tilknytning til den kristne kirke; men i forbindelse med højtiderne jul, påske, Kristi Himmelfartsdag eller pinse er det ikke blot denne englegruppe, der er i funktion. Ved disse særlige lejligheder er næsten alle deres englebrødre samlet omkring dette særlige arbejdsområde. Naturligvis gælder det ikke blot for den kristne religion, men også for andre religioner. I forbindelse med den store Wesak-fest hos buddhisterne siges det f.eks., at næsten hele den himmelske hærskare midlertidig er koncentreret omkring arbejdet i forbindelse med højtiden. Vi kan således se, at der er en grund til, at vi i vore kirker fastholder betydningen af at iagttage de kirkelige højtider og en grund til, at der er indført en særlig henstilling i bønnebogen i den engelske kirke om, at man bør gå til alters mindst tre gange om året, hvoraf påskenhøjtiden skal være den ene gang.

Sluttelig er der også det glædelige budskab i julen – bortset fra den religiøse side – hvis man kan tale om

noget, der er adskilt herfra i denne forbindelse. Det er den side af julen, som er så fremherskende i Charles Dickens' romaner, hvor julen skildres som en festligholdelse af fællesskabet/gemenskaben og kammeratskabet. Den engelsktalende del af verden skylder stor tak til Dickens for hans værker og de budskaber, han fremfører i forbindelse med julen.

Det er en fredens tid for mennesker af god vilje og er bestemt det tidspunkt, hvor vi alle bør prøve at være mennesker af god vilje; og det er værd at lægge mærke til, at dette lykkes for mange mennesker. Denne "jule-ånd" er en vidunderlig ting – denne virkelige følelse/känsla af broderskab, der spredes på den dag. Der opleves en større velvilje, en større venlighed, et større kammeratskab og et sandere broderskab juledag end resten af året. Det er naturligvis ikke noget, der kun skal være forbeholdt juledag; følelsen burde vi naturligvis have hele tiden – men da vi hele tiden overvældes af verdens støj og uro, og da vi endnu ikke alle kan føle den fine inderlige julestemning, er det i det mindste en udmærket ting, at der findes en dag, hvor hele verden er enig om teamet, og hvor hvert menneske prøver at komme så nært som muligt til den broderskabstanke, som burde findes hele året rundt. Det er også en god ting, hvis vi forsøger på at give glæde til andre – at der juledag opstår en god skik hvorved den fattige og nødlidende hjælpes frem mod en forståelse for menneskenes store broderskab; for vores juleglæde kan først blive fuldkommen,

når vi deler den med andre, der befinder sig under mindre heldige omstændigheder end vi selv.

Lad derfor julen findes i vore hjerter og i vore sjæle og lad os da

alle forsøge at føle det, som englens sang for længe siden – først "Ære være Gud i det højeeste", og herefter "fred på jord og i Mennesker Velbehag". ♦

*The Arch Angel Gabriel,
St. John's Church in Wiltshire, England*

DET VERKLIGA OCH DET ÖVERKLIGA

Utdrag från boken *In His Name*
av C. Jinarajadasa

Du, som önskar finna Mästaren, måste på mer än ett sätt vara i världen, men inte vara av den. Redan från början/begynnelsen måste du veta vad som är verkligt och vad som är överkligt.

Hela det universum vi lever i, är en manifestation av Logos, och därför finns det i viss mening ingenting, som är överkligt; ikke desto mindre skiftar uppenbarelserna /åbenbaringerne av detta Logos, och vi övergår från den ena till den andra av dessa uppenbarelseformer, allt eftersom vi utvecklas. Vi växer upp från det ena stadiet till det andra, och i det ögonblick, då vi är i stånd att leva och verka på ett högre stadie, representerar detta det verkliga och det, som vi vuxit ifrån, det överkliga.

Detta gäller speciellt dig, eftersom trots att du lever i världen, har du vuxit ifrån den. Du är nu full av liv och handling i en högre värld. Det är därför du är en idealist, ty idealism är människans beslut att identifiera sig med världen ovanför henne och inte med den värld hon

lever i. De, som söker Mästaren, måste/skal vara idealister, och detta innefattar fler ting än som kan upptäckas/opdages under endast ett liv. Men idealismen i nyssnämnda betydelse betecknar det steg, som ligger framför dig just nu.

Du måste förstå, att hädanefter/fra nu af/ är det som är av betydelse för dig, inte världen omkring dig, utan den föreställning, som du gör dig av denna värld. Detta är redan delvis sant inom varje människa, men du måste odla den känslan/følelsen, så att du hela tiden medvetet/bevidst lever i två världar. Den ena är de dagliga sysselsättningarnas/beskæftigelsesernes värld, i vilken du umgås med människor och fullgör vissa plikter och skyldigheter. Den andra är denna samma värld, men sedd genom din föreställning och uppfylld av dina förhoppningar och drömmar, vilka en gång kommer att gå i uppfyllelse.

Människor begår sina största misstag/fejltagelser genom att tro att de förhoppningar om lycka, som de bygger upp här i livet är tomma fantasier utan någon verklighet. I själva verket är dessa förhoppningar och drömmar den första glimt, som vi erhåller/modtager från den *verkliga* världen; den för oss överkliga världen är den, vari vi har våra dagliga göromål/arbejde. Detta får dock inte förstås så, att den överkliga världen inte fortfarande skulle vara nödvändig för oss; men dess betydelse är numera beroende av den verkliga värld, i vilken vi har vuxit upp.

Den verkliga världen har vi ständigt/altid omkring oss, men det är endast/kun i vissa ögonblick, när vi i upphöjd och lycklig sinnestämning bygger "luftslott", som vi får en glimt av den. Verklighetens värld liknar det atmosfäriska trycket omkring oss, vilket vi förnimmer först när vi skapar ett tomrum; så också här, när vi går ut ur oss själva, då tränger den verkliga världen in. Ditt liv håller på att vakna i denna verkliga värld, och det är därför, som du söker *något*. Detta något är det högsta inom dig, vilket är en del av Gud. Det är Gud i dig, som får dig att drömma, drömma om osjälviska handlingar - handlingar av kärlek, av självupppoffring, av skapande och av att hjälpa andra. Varje osjälvisk tanke och känsla är ett fönster, varigenom du skådar in i ditt verkliga Jag.

För en idealist finns de materiella formerna endast till för att ge uttryck åt idéer. Idéer är enheter i Verklighetens värld, vilka anknyter sig till fakta i den värld, vari vi utspela utvecklingens drama. Varje sådan enhet är oändligt utvecklingsbar och liknar siffran 1, vilken framför en rad av nollor kan förvandla dem till millioner och billioner.

De sanna idéerna är inte skapade av "fakta"; de har sin egen existens och äger sitt inre mått av värde. Denna tanke måste helt och hållet förstås, för därpå beror nu allting i livet för dig.

Folk i allmänhet kommer i kontakt med idéer endast som ett

resultat av deras fem sinnens verksamhet. De tror att deras uppförande endast måste regleras genom vad dessa sinnen rapporterar, och de föreställer sig att en idé, som uppstår på något annat sätt, inte har någon verklig betydelse som en sann idé. Det är här som du bestämt måste skilja dig från världen. Du måste göra klart för dig, att sinnena blott är dina verktyg, dina tjänare, men inte dina herrar. De får inte medverka till uppbyggandet av din verkliga värld i större utsträckning än du tillåter; och i hur stor utsträckning du skall tillåta det är en av de uppgifter, som du har att lära.

Var framför allt försiktig vid värdesättande av fakta. Fakta är fakta, när de är vetenskapligt fastslagna, även om det är en svår process även för erfarna vetenskapsmän. Vörda ett faktum, när du möter det, eftersom det är ett uttryck av Logos. Men emedan en sanning eller fakta är en uppenbarelse av Logos, har likväl det värde, du ger detta faktum, en ännu högre betydelse: för dig är ett faktum numera något, som tillhör blott den överkliga världen, varemot dess inneboende värde tillhör den verkliga. Idéerna är hädanefter viktigare för dig än "fakta".

Varje idealist är en byggmästare i den verkliga världen. De byggnader han uppför med sina förhoppningar och drömmar är varaktiga eller förgängliga, allteftersom hans tankar motsvarar eller inte motsvarar den sanna verkligheten. Innan vi kan påbörja livet i ett högre

stadium, ett högre uttryck av Logos, måste vi ha varit sanna i vårt värdesättande på det lägre stadiet.

Ju mer medvetandet är tränat i noggrann observation genom sinne- na, ju förr är livet i den ideella världen möjligt. Öva sinnena i att noggrant avspegla den lägre världen, så kommer tanken i samma mån upphöra att vara fantasifull och istället börja att bli skapande. Lägg noga märke till dina sinnesintryck, men stå avsidet från dem. Föreställningens kraft börjar då att bygga i sann överensstämmelse med Logos högre uttryck, vilka framöver är själens verksamhetsfält.

Närhelst fantasien skapar, motsvarar dess strukturer verkligheten; och det spelar absolut ingen roll, av vad slags material du skapar.

Materialet må vara känslor av mänsklig tillgivenhet, religiös hän- givenhet, längtan efter visdom eller konstnärliga drömmar. Vad som betyder något är storheten och skön- heten hos det verk som skapas. Det kan snart nog försvinna därför att du inte längre är kapabel att bygga upp drömslott; eller det kan vara så lyckligt, att efterhand som din skap- ande kraft växer, så kan du uppföra byggnad efter byggnad, för varje gång större och skönare än tidigare. Vare sig detta luftslott varar blott timmar eller dagar, som när ett barns dagdrömmar bygger upp det, eller under ett helt tidevarv, eller såsom när ett moget tänkandes mäktiga krafter hängivet verkar för ett ideal, är den byggnaden inte obebodd. Så

länge det varar, bebos den av Någon, som betraktar drömmaren och inspirerar honom att bygga ännu skönare.

Det finns i hela universum blott En Enda Person, eller snarare Ett Enda Väsen, och det är Han, som bor i era drömslott. Du och jag och millioner runt omkring oss tror, att var och en av oss är en personlighet skild från Honom; men livets sanna lycka uppnås genom att bli fri från denna illusion. Vi håller fast vid våra personligheter, som om vi inte skulle kunna existera utan dem. Men du, som studerat konst, har du inte upplevt den hänryckning man erfar, när man i glömska av det egna Jaget fullständigt uppgår i skapelsen, bliver *ett* med en konstnårs verk. Har ni inte känt, när ni lyssnar till Beethoven, hur ni upphört att vara en avskild personlighet och i lyssnandet liksom uppgått i en obeskriv- lig känsla av Under? Har ni må- hända känt, när vinden vid havs- stranden smekt er, att ni lämnat er själv och tyckt er vara blott en enda känsla av glädje, som med vidöppen famn skyndar den stora Glädjen till mötes? I våra mest upphöjda stun- der känner vi av erfarenhet, att lycka är detsamma som att bryta sig ut ur det avskilda Jagets gränser. Det finns i hela kosmos blott ett Väsen, och vi lever blott för att upptäcka Honom.

Han är i dig, eftersom du är ett uttryck av Honom. Men du kan inte se Honom sådan Han är; Hans ljus skulle blanda och tillintetgöra dig. Det är därför Han av kärlek till dig

dämpar sitt ljus och betraktar dig genom slöjan av dem, som du älskar. Han hjälper dig att upptäcka det älskvärda i dem, på det du må lära känna något av Hans kärlek till dig.

Ännu mera av sitt eget väsen visar Han i de drömslott du uppbygger i dina bästa stunder, och

ännu mycket mera skall han uppenbara genom din Mästare. Det är därför som du allteftersom du tillväxer i idealitet, till sist skall finna din Mästare, ty Han är det, som skall leda dig ut ur den överkliga världen, och in till den verkliga. ♦

”D en smukkeste/vackraste og dybeste følelse/känsla, vi kan opleve, er fornemmelsen af det mystiske. Det er grundlaget for alle sande videnskaber.

Den, for hvem/vilken denne følelse/känsla er fremmed, og som ikke længere kan undre sig, og som er fortabt/förlorad i frygt/rädsla, han er så godt som död. Det at vide, hvad der er uigennemtrængelig for os virkelig eksisterer, - det manifesterer sig som den højeste/högsta visdom og den mest strålende skönhet, som vore åndsevner/andliga förmåga kun/enda kan opfatte i deres primitive tilstande. Denne viden, denne følelse er den højeste form for sand religiøsitet.

Den kosmiske religiøse oplevelse er den stærkeste og fineste drivfjeder i videnskabelig undersøgelse.

Min religion består i en ydmyg/ödmjuk beundring af den ubegrænsede enestående sjæl, der/som åbenbarer sig i ubetydelige enkeltheder, som vi er i stand til at opfatte med vore svage og matte hjerner.

Denne dybe følelsesmæssige/känslomässiga overbevisning af tilstedeværelsen/närvaron af en enestående besluttende kraft der overgår al forstand, der er åbenbaret i det ufattelige/ofattbara univers, udtrykker min forestilling om Gud.”

Albert Einstein

Julgranens symboliska betydelse

Allt i naturen har sin kopia och alla saker är en återspeglning av denna grundidé. Alla ting i den sjufaldiga naturen är uppenbarelser av den gudomliga andens tanke.

Symboler är andens språk. De kan lära mänskligheten att tänka djupare om andliga och religiösa sanningar.

Trädet är en andlig symbol för mänskligheten, och en särskilt utsmyckad julgran har en djup inre betydelse.

Granen med ljusen som lyser, och juldekorationerna som människor dekorerar den med, är reflektioner av själen och den pånyttfödda Kristus-anden i människan.

Trädet har sin rot i jorden och hämtar näring därifrån. Stammen och grenarna däremot strävar uppåt mot ljuset och solen. Människan är också bunden till jorden, men i människan bor det högre medvetandet, som strävar efter förening med det Gudomliga. I sin kamp mot materien och det fysiska får själen styrka och kraft för att vinna sin frihet och odödlighet.

Detta högre medvetandetillstånd symboliseras av stjärnan eller en färgglad spira (som används i vissa länder) som sitter högst upp på trädet. Hela formen på granen är likt en väg, ett berg, som leder till detta höga mål.

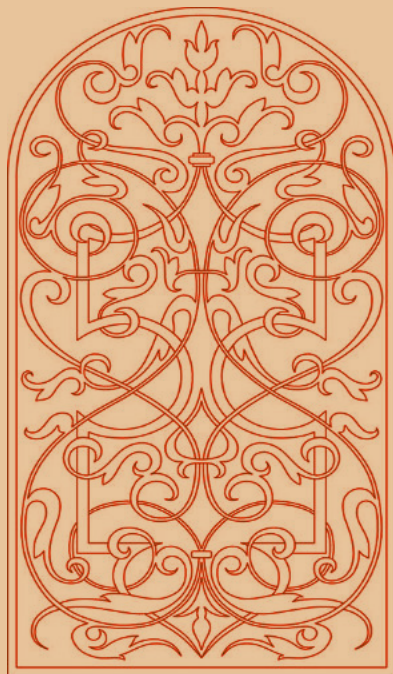
Så sammantaget har denna sed med den utsmyckade julgranen en betydelse som alltför ofta glöms bort. Därför, när vi dekorerar och tänder ljusen på granen vid jul, låt det rikta våra tankar till Kristus-principen, som måste födas i oss alla, och därmed göra högtiden till den vackra och upphöjda högtiden som allt för ofta är glömd och alltför ofta gömmts i materialismens slöja. ♦

Gnostica

önskar alla läsare en

God Jul och ett
Gott Nytt År 2022

LIBERAL KATOLSK KIRKE, KØBENHAVN

Sønderlundvej 22 i Herlev (beboerhuset).

Program 2022

NB. Grundet Covid 19-pandemien kan ændring i kirkens kalender ske med kort varsel. Hold dig opdateret ved at gå ind på hjemmesiden: www.liberalkatolskkirke.dk.

LIBERALA KATOLSKA KYRKAN I GÖTEBORG

S:t Jakobs Kyrka, Parkgatan 4,
Göteborg

Program Senhösten 2021 - Vintern 2022

S:t Jakobs Kyrka, Göteborg

Tisd. 30	nov. 19.00	Läkegudstjänst och Välsignelseandakt
Tisd. 7	dec. 19.00	International Service of Healing and Benediction
Tisd. 14	dec. 19.00	Läkegudstjänst och Välsignelseandakt
Tisd. 21	dec. 19.00	Läkegudstjänst och välsignelseandakt
Tisd. 26	dec.. 11.00	Annandag Jul. Mässa

2022

Tisd. 11	jan. 19.00	Läkegudstjänst och Välsignelseandakt
Tisd. 18	jan. 19.00	Läkegudstjänst och Välsignelseandakt
Tisd. 25	jan. 19.00	Läkegudstjänst och Välsignelseandakt
Tisd. 1	feb. 19.00	International Service of Healing and Benediction
Tisd. 8	feb. 19.00	Läkegudstjänst och Välsignelseandakt
Tisd. 15	feb. 19.00	Läkegudstjänst och Välsignelseandakt osv.

LIBERALA KATOLSKA KYRKAN I SVERIGE - DANMARK

Regionalbiskop Bertil Mebius-Schröder,
Norra Skeppspromenaden 2, 41763 Göteborg, Sverige
Telefon: + 46 707 170018, E-mail: bertil@liberalakatolskakyrkan.se

The Liberal Catholic Church

Presiding Archbishop: The Most Rev. William Downey
E-mail: w.downey@sbcglobal.net

GÖTEBORG. S:t Gabriels Församling

www.liberalakatolskakyrkan.se

S:t Jakobs Kyrka, Parkgatan 4, Göteborg

Biskop: Bertil Mebius-Schröder

Församlingens postgiro: 38 23 53-1

Församlingens Swish: 1234 382 701

LUND

Gunnel Schröder

Telefon: +46 723 112654

E-mail: gunnel.schroder.7@gmail.com

KØBENHAVN, Sophiamenigheden

www.liberalkatolskkirke.dk

Sønderlundvej 22, Herlev

Præst: Niels Diderik

Email: diderik@newmail.dk

Ministrant: Gienger Møller

Telefon: +45 6083 3704

Email: fedtnok@msn.com

Ministrant: Jette Christensen

Telefon: +45 4110 8470

Email: jettedortea@hotmail.com

SØNDERJYLLAND

Birthe Beatrice Olsen

Telefon: +45 5151 3430

trisse@knhj.dk

VAD ÄR LIBERALA KATOLSKA KYRKAN?

Liberala Katolska Kyrkan är ett försök till kristen förnyelse i vår egen tid. Den grundlades så sent som 1916 av biskoparna J. I. Wedgwood och C.W. Leadbeater tillsammans med skara modernt tänkande människor i London. Den kallar sig liberal och katolsk då dess åskådning är både fri och universell. Kyrkans internationella namn är *The Liberal Catholic Church*. Ordet katolsk härstammar från grekiskan *Katholikos* καθόλου (*katholou*) som betyder universell. Ordet översätts ofta som allomfattande. Ordet har även kommit att syfta på den historiska kyrkans betraktelsesätt och bruk. Liberala Katolska Kyrkan förenar den katolska gudstjänstformen - dess mäktiga ritual, dess djupa mysterier och dess vittnesbörd om den sakramentala kraftens verklighet - med det vidaste mått av tankefrihet och hänsyn till individens samvete. Liberala Katolska Kyrkan är ganska ensam bland kyrkor i sin djupa och obetingade respekt för den enskildes trosfrihet, samt för att anse de stora världsreligionerna såsom likvärdiga, utgående från en gemensam gudomlig källa. Kyrkan ser som sin huvuduppgift att föra vidare Kristi verk, dels som en hjälp till självhjälp att förmedla den andliga kraft som förmedlas genom de sju sakramenten, och dels genom sin undervisning att vägleda och göra den enskilde delaktig i den obegränsade, tidlösa gudomliga visdomen - var än denna visdom uppenbarar sig och bekräftas i den enskildes urskiljningsförmåga.

Kyrkans vigningskraft blev givet av Kristus själv och har vidareförts från biskop till biskop som den apostoliska succession, vilken den Liberala Katolska Kyrkan i fullt giltig form har fått överfört via den Gammal-Katolska Kyrkan i Holland/England, och som den med största vördnad och respekt bevarar och vidareför som den dyrbaraste klenod. Den påpekar det nödvändiga i att förstå, att Guds moderskap i lika hög grad som Guds faderskap är likvärdiga poler i skapelsens mysterium. Kyrkan erkänner den kosmiske Kristus som Alfa och Omega, som Vägen, Sanningen och Livet, latent inneboende i alla levande väsen, men en dag fullt ut manifesterad i varje enskild genom invigning - den gudomliga kärlekens fullbordan.

Liberala Katolska Kyrkan inbjuder alla till att öppet delta i sina gudstjänster och övriga arrangemang. Dess prästerskap är ordinerade till och inställda på att ge varje sökande människa all den sakramentala hjälp som det är möjligt att ge genom Kristi sju sakrament, samt att ge den andliga vägledning som alltid kan påkallas via Kristi evigt strålande närvaro. Alla medarbetare arbetar oavlönat, och kyrkans ekonomi upprätthålles uteslutande genom fria medel.